

Ernst Enno

Üks rohutirts läks kõndima

Luuletusi lastele

See e-raamat on skaneeritud ja toimetatud Tartu
Linnaraamatukogus

Raamatu aluseks on Eesti Raamatu 1971. aasta väljaanne

2012

Tartu Oskar Lutsu nimeline
Linnaraamatukogu

SISUKORD

AASAL ÕITSEB MAHLAKANN.....	4
KEVADE RÕÕM.....	5
LÄTE.....	6
TIPA KOOLITEEL.....	7
KOJU.....	8
LAPS JA TUUL.....	9
AASAL ÕITSEB MAHLAKANN.....	10
JUSS PÄIKESELE.....	11
MANNI LAUL.....	12
KURED TULEVAD!.....	13
KEVADEL.....	14
HÄLLILAUL.....	15
KILLA, KÕLLA, VÄLJA KARI.....	16
KARJAPOISS HÜÜAB.....	17
KILLA, KÕLLA!.....	18
MÄÄ.....	19
NOTSU LAUL.....	20
VARBLASTE LAUL KEVADEL.....	21
TILLUKE KUKK.....	22
IITSI-KASS JA KIITSI-KASS.....	23
JÄNES PIKK-KÕRV.....	24
TIBUKESE UNENÄGU.....	25
ÕHTULAUL.....	26
JUSS OLI VÄIKE PEREMEES.....	27
HEINAAEG ON IKKA NII.....	28
SÕIT.....	30
MARJULE.....	31
MIILU JA KIISU.....	33
PATSU, PATSU, KOOKI.....	34
EMAKENE.....	35
KIIRE SÕIT.....	36
MÄNGUST VÄSINULE.....	37
AHA AI, AHA PAI.....	38
PIMESIKK.....	39
TIPA-TAPA HÄLLILAUL.....	40
PAIA-PAIA.....	41
ÜKS ROHUTIRTS LÄKS KÕNDIMA.....	42
OI, SUVI, ÕNNIS LASTE MAA!.....	43
VÄIKE ROHUTIRTS.....	45
VÄIKESE JÄNESE TARKUS.....	46
ÜKS LINNUKE ÜTLES.....	47
SÄÄSESAKS.....	48
ÜKS ROHUTIRTS LÄKS KÕNDIMA.....	49
METSMESSILASTE PIDU.....	50
PUDER.....	51
JUBA KASEL KULDSED LEHED.....	52
SÜGISEL.....	53
VARBLASTE PIDU.....	54

TUUL KÄIB TÛHJAL RANNAL RINGI.....	55
SÛGISEL.....	56
KUS MU VÄIKE LINNUKENE.....	57
HIRESÕIT.....	58
KUS ON PÕRNIK?.....	59
VÄLJAS TALV JA TORE JÄÄ.....	60
VÄLJAS.....	61
TIKK, TAKK!.....	62
SULA.....	63
KAKS JÄNEST.....	64
VASTLASÕIDULAUL.....	65
UISUTAJAD.....	66
HÄLLILAUL.....	67

AASAL ÕITSEB MAHLAKANN

KEVADE RÕÕM

Kevade on tulnud ju!
Uhu-uu, uhu-uu!
Põsed punnis puhub tuul,
kiigutab nii lehti puul –
uhu-uhu-uu!

Lind, see hüüab jällegi:
Lili-lii, lili-lii!
Pesa tamme otsa teen,
see saab hästi pehme, peen –
lili-lili-lii!

Lill, see mõtleb: laulan ka –
lala-laa, lala-laa!
Kuid ei saa, õis, lille pää
ainult kiigub, lõhn on hää!
Lala-lala-laa!

Kevade on tulnud ju!
Uhu-uu, uhu-uu!
Laulab lind ja lõhnab lill,
laulul lõpp on till-lill-lill!
Uhu-li-li-luu!

LÄTE

Küll on see lõbus läte –
ta suliseb ja vuliseb
ja ruttab oja poole
ning päiksepaistel ilutseb.

Tal on nii väiksed lained,
need siravad ja säravad
kui sätendavad tilgud
ja nagu tantsul kiiguvad.

Ja rohukõrred, lilled,
kõik ümber lättekest
nad naerul tervitavad,
rõõm särab silmadest.

Küll on see lõbus läte –
maapõuest tuleb ta
ja muinasjutte puhub
ta minnes rändama.

TIPA KOOLITEEL

Ilus kevadine ilm –
Tipal rõõmust särab silm.
Linnud lennul siia, sinna;
Tipal tarvis kooli minna.

„Ära mine!“ ütleb lind:
„meie ootasime sind.
Tule, mängi, siin on kena,
keelama ei hakka ema!“

„Ei, ei, ei! Mind ootab kool,
sellepärast on mul hool.
Enne töö ja lõbu pärast.“
Ütles, tõttas eemal' kärast...

KOJU

Poisid ritta, kodu poole
üle vainu marssides,
jalad sirgu, nina püsti,
sammud käivad matsudes.

Mis säält tuleb nagu vägi,
tuleb suure müraga –
külahvas vaatab, mõtleb,
ei ta mõista arvata!

Külahvas arvab, vaatab,
koerad kooris hauguvad –
vaata poisse, ühes reas
üle vainu marsivad!

LAPS JA TUUL

Tuul:

Tipp, tapp, tilluke,
tilluke, lilluke,
lähme metsa kõndima,
maasikmarju otsima.

Laps:

Ei, ei, tuuleke,
puhkuja huuleke,
õied alles maasikal
roheline lehe all.

Tuul:

Tipp, tapp, tilluke,
tilluke, lilluke,
metsas linnud laulavad,
juba valmis mustikad.

Laps:

Ei, ei, tuuleke,
puhkuja huuleke,
mustik punga paisutab,
pärast alles valmis saab...

Tuul:

Tipp, tapp, tilluke,
tilluke, lilluke,
lähme siiski vaatama,
kas ehk muidu muud ei saa.

Laps:

Ei, ei, tuuleke,
puhkuja huuleke,
kui mind emake ei vii,
ma ei lähe iialgi.

AASAL ÕITSEB MAHLAKANN

Aasal õitseb mahlakann,
kannistikus maasikmann,
kevade, kevade,
armas oled minule.

Liblik, kärbes, mesilind,
kõik me ootasime sind,
kevade, kevade,
armas oled kõigile.

Põrr, põrr, põrr teeb lehepõnn,
küll on väljas olla õnn –
kevade, kevade,
me, su lapsed, mängime.

JUSS PÄIKESELE

Päike, kuidas nõnda liigud
üle sinitaeva sa?
Oled nõnda armas mulle –
võta ühes kõndima.

Käekõrval kahekesi
lähme pikka pilveteed –
vii mind sinna, vii mind sinna,
kus need soojad vihmaveed.

Vii mind vikerkaare pääle,
pane ratsa istuma –
siis ma hõiskan üle ilma –
lõokese häälega.

MANNI LAUL

Küll on ilus kevade!
Kuule, mahlakannike
õiekesi helistab –
tinn, tinn! Tinn, tinn!

Küll on armas kevade!
Vaata, hüppab talleke,
ise viisi veeretab –
mä-mää! Mä-mää!

Küll on kallis kevade!
Niidul väike ojake
lainekeesi kiigutab –
sull, sull! Sull, sull!

Võtan mahlakannikse,
tuleb kaasa talleke,
lähme oja kaldale
kõik mängule.

KURED TULEVAD!

Kõrgel, kõrgel siniõhus
hõbepilvekeste teel,
kiirte sätendavas vallas
kõlab imeline keel:
klu, klu!

Kas säääl ingel ilutsemas,
või säääl hüüab pilvehuul:
kas säääl päike sõuab alla,
või säääl mängib lõunatuul:
klu, klu!

Ei säääl ole ingel,
päike ega mängi linnu keel,
need on kulla kurekesed,
kurekesed koduteel.
Klu, klu!

KEVADEL

Kukku! Kukku! Üks, kaks ja kolm,
suutäit veel neli
kõlab, et heli
kiigub, liigub kui õietolm.

Kukku! Kukku! Juku ja Mann!
Tulge ju karja,
otsima marja,
tim, tin! Tim, tin! käib mahlakann.

Kukku! Kukku! Ei lõpe hüüd.
Kevade sõudis,
koju ju jõudis,
Jukut-Manni, hõisake nüüd.

HÄLLILAUL

Ju küllalt mängust,
magama läen ise ühes lapsega
ja laulan talle äiu-ää,
sest süngis puhata on häa.
Oo, äiu-ää, oo, äiu-ää!
Ka magama läeb väike mäa.

Ja tuleb päev, siis jälle uus
on kilin-kõlin lapse suus,
ja jookseb, mängib väike mees.
– Nüüd, nüüd ta on ju süngi sees.
Oo, äiu-ää, oo, äiu-ää!
Ka magama läeb väike mäa.

KILLA, KÖLLA, VÄLJA KARI

KARJAPOISS HÜÜAB

Uu-uu! hu-uu! metsas on hää.
Metsa kõik tulge,
tulge ja kuulge –
Muu käib, mää käib, muu ja mää.

Uu-uu! hu-uu! maasikad ju
punased, tõtke,
korv kaasa võtke,
ruttu, ruttu – maasikad! – uu!

Uu-uu! uu-tu! uu-tu-tu-tuu!
Magusad marjad,
mängud ja karjad!
Siin kõik, siin kõik, metsa nüüd – uu!

KILLA, KÕLLA!

Killa, kõlla, välja kari!
Piibelehe õied hellad
helisevad nagu kellad,
kuulutavad: kevade
jõudis meie aasale!
Killa, kõlla, välja kari!
Raiesraale maasikmari!
Akna alla roosinupp,
heinamaale kullerkupp!
Mahlakann jääb karjamaale.
Sinisilmik metsaraale,
niidu pääle pääsusilm,
ilus kevadine ilm!
Lapsed siia, lapsed sinna,
killa, kõlla, kaasa minna!
Ühes muu ja ühes mää,
nii on väljas olla hää.

MÄÄ...

Mää, memmeke, mää!
See lilleke pole ju hää!
Suu tegi mõrudaks,
kõhugi valusaks.
Hää memmeke, mää!

Pää, pojuke, pää!
See, katsu, siin õieti hää!
On magus maitseada,
sööd, paneb kõpsuma.
Hää pojuke, pää!

Mää, memmeke, mää!
See lilleke pole ka hää!
Suus on veel mõrudam,
kõht palju valusam,
hää memmeke, mää!

Pää, pojuke, pää!
See rohuks siin kõhule hää!
Rips, tõmba ribinal,
kraps, tõmba krabinal,
hää pojuke, pää!

Mää, memmeke, mää!
Pipp kõhule üksi on hää!
Suu teeb nii magusaks,
kõht ei jää valusaks,
hää memmeke, mää!

NOTSU LAUL

Ma olen väike notsuke,
mul nina songija,
sest vagu a'an kui adrake,
ja ruigan rõõmuga.

Mu Juku vaatab, naeratab,
mu Juku, karjane;
ta hoiab mind ja silitab,
ma armas temale.

Ja kuigi katsun kartuleid,
käin nisu räsimas,
ja nosin kapsaid, porgandeid,
käin kojasa kolamas –

teen seda ainuüksi siis,
kui Juku unistab,
kui vaikib lehepilliviis,
kui sõber suigatab.

Ja kuigi matsud tulevad –
ma saba siputan –
ka leivapalad järgnevad:
ma Jukut armastan.

Sest olen väike notsuke,
mul nina songija,
ma vagu a'an kui adrake,
ja ruigan rõõmuga.

VARBLASTE LAUL KEVADEL

Kirsipuud on ammu lehtes,
kreegid, ploomid piduehtes,
siiski ühteainukest
marja pole leidnud eest!
Hilp, silp, vile väle vilp!

Kevade, küll oled ilus,
päris tore lehtevilus,
siiski vähe, vennike,
toitu annad minule!
Hilp, silp, vile väle vilp!

Tiri-piri pihulasi,
kärbsed, muidu mudilasi
pean püüdma vaevaga –
muud ei palaks enam saa!
Hilp, silp, vile väle vilp!

Lenda, ikka jälle lenda,
väsita kas surnuks enda!
Kärbsed, kihud väledad –
higitilgad veerevad!
Hilp, silp, vile väle vilp!

Lähen ära lõunamaale,
apelsinimetsa raale,
jäab siis kodu leinama,
kirsid, ploomid pehkima!

TILLUKE KUKK

Tii, tii, tibuke,
tilluke kukk,
kluk, kluk! kluk, kluk!
Tangud on siin,
tassi pääl piim –
kluk, kluk!

Küllalt siblida,
tilluke tipp,
siin on ju pipp! –
Vaata, kus lull,
ja kärkse-kull –
napst, napst!

Vaata kaklejat!
Tiivaga sapst,
jalaga rapst –
vihane silm, tüli täis ilm –
kõss, kõss! –

Tii, tii, tibuke,
lõppes nii mäng,
tiiva all säng,
vaikne kui sukk,
siis väike kukk,
kluk, kluk!

IITSI-KASS JA KIITSI-KASS

Iitsi-kass ja Kiitsi-kass,
kus on teie väike tass?
Piima sisse – küll on hää –
tilkagi ei järgi jää.

JÄNES PIKK-KÕRV

Jänes pikk-kõrv, söö nüüd, söö!
Pärast tule, kõpsu löö.
Aga tea, kui sööd palju,
saad siis kõhuvalu valju.

Upi, vupi, saba nõbi,
julgelt ligemale kõbi:
hein nii värske, see on hää,
parem veel kui kapsapää!
Ära karda, kuule mind,
sest ma armastan ju sind!

TIBUKESE UNENÄGU

Kuu paistab, tähed säramas,
öö katab ilma, maad;
kukk õrrel juba tukkumas
ja kanad magavad.

Tipp tillu siblisiivake
und näeb üksinda –
ta lendab üles kõrgele,
kus särab tähtemaa.

Ta nipib, nopib teri säääl,
küll teri hiilgavaid,
ta siblib, sablib taeva pääl
küll pilvi liikuvaid.

Ta kõõrutab ja kõõrutab –
laeb pesa punuma,
kuu pääle selle paigutab
ja istub munema.

Kuid muna, oh sa munake,
see kukub veerema –
ki-kaa-kaa-kaak teeb kanake –
ja peab ärkama.

ÕHTULAUL

Päike läks ära magama.
Maga, lapsuke, sina ka!

Aseme tegi päiksele
põuapilvedest tuuleke.

Kogus neid päeva, kogus kaks,
sai neist ase nii pehme ja paks.

Heitis siis päike pikali,
enam ei mõtelnud midagi.

Eha tõi teki tähtise,
ruttu laotas päiksele.

Tuul, see laulis: nüüd tuttu jää!
Pilvepadjale pane pää.

Laps seda kuulis, uinus ka
päikse kõrvale magama.

JUSS OLI VÄIKE PEREMEES

HEINAAEG ON IKKA NII

Juku võttis vikati,
 luiskas, niitis siuhasi!
 Manni tõttas riisuma
 oma väikse rehaga:
 siuh ja säuh ja siuhasi!
 Riips ja raaps ja riipsarii!
 Heinaaeg on ikka nii!

Kui siis rohi oli koos,
 järgnes vedamine hoos:
 Ats läks koormat tegema,
 Mats läks appi sõtkuma:
 nih ja nah ja nihanii!
 Rih ja rah ja riharii!
 Heinaaeg on ikka nii!

Juku tõstis kätte alt,
 vastu võeti ülevalt.
 Koorem tõusis kõrge, lai;
 ikka kõrgemaks veel sai:
 hip ja hõp ja hipahii;
 klip ja klõp ja klõpatii!
 Heinaaeg on ikka nii!

Kes on pääl, nüüd sõita saab;
 kes on all, see hobust aab;
 Manni oma rehaga
 kõnnib järel, laulab laa!
 Lii ja laa ja laa ja lii!
 Tip ja tap ja tipatii!
 Heinaaeg on ikka nii!

Ja nii koju liigub voor,
 saatjaks ümber linnukoor;
 mõtleb ühes minna konn,
 sest et lugu lõbus on:
 lii ja luu ja luu ja lii!
 Siuh ja säuh ja siuhasii!
 Heinaaeg on ikka nii!

SÕIT

Oh mis õnn,
lehepõnn
väljas juba,
mul ka luba
vankriga mängida.

Põrr, põrr, põrr!
Kõrr, kõrr, kõrr!
Põnnil pōrin,
vankril võrin –
võitu me
ajame.

Pirr, pirr, pirr!
Virr, virr, virr!
Põnnil pirin,
Atsil virin –
kummuli
vankergi.

Memmeke,
emmeke.
Puhka pääle –
anna hääle
Atsile
hobune.

MARJULE

Väike Manni,
tillu Anni
lähvad metsa marjule;
väike Minni,
tillu Ninni
ruttu, ruttu järele!

Korv on Annil,
korv on Mannil,
Ninnil, Minnil korv on ka.
Leiba Ninnil,
leiba Minnil,
Annil, Mannil leiba ka.

Tipa, tapa –
vaata, papa,
meie lähme marjule!
Oh, mis kena,
vaata, ema,
meie lähme marjule!

JUSS OLI VÄIKE PEREMEES

Juss oli väike peremees,
talu liivaaugu sees,
adraks kõver kapsaraud,
äkkeks silgupüti laud,
külwab kivitildusid,
maltsa väikseid marjasid;
kivist tõuseb rukis hää,
maltsamarjast odrapää, –
siis läeb väike peremees,
käsi püksitasku sees,
nurme vilja vaatama,
pikka piipu tõmbama.

MIILU JA KIISU

Meemokake Miiluke,
koorekeeleke Kiisuke
sõbrad on otsata!
Kaps, kargab sää! Kiisuke,
naps, tõmbab siis Miiluke,
ilus on mängida.

Kiiss! tähendab Miiluke,
näe, aidauks poikvile...
Mesi on kirstu pääl!
Näu, kostab siis Kiisuke,
kirn kaaneta, Miiluke!
Katsume vähe sää!

Meemokake Miiluke,
koorekeeleke Kiisuke
mängivad jällegi!
Küll aita läeb emake,
käib isegi isake,
märka ei midagi.

PATSU, PATSU, KOOKI

Patsu, patsu, kus on pann?
Kooki tahab meie Mann;
ootab Ats ja palub ka:
„Armas ema, ruttu sa!
Võta muna, jahu, piima,
sega kokku, mine viima
tulisele pliidile,
säriseva pannile!“

Patsu, patsu, üks ja kaks!
Kook on saanud täna paks.
Esmalt üks külge küpseb, siis
teine järgneb, nii on viis.
Seekord teeme koogi suure,
lisame võid hästi juure!
Sirr ja särr teeb võine pann –
Ats saab ühe, teise Mann.

EMAKENE

Küll sa oled, emakene,
meile lastele nii hää.
Emakene, hellakene,
pesed silmad, kammid pää;

paned puhtad riided selga,
õpetad meid lugema,
ütled: Asta! ütled: Helga,
aeg on sukka kududa.

Nobe töö on nõelumine,
lapsed, ruttu nõeluge!
Kena töö on kerimine,
lapsed, ruttu kerige!

Ütled: koor on kokku lüüa;
abidele antakse
kohe võid ja leiba süüa,
piima pääle kapake.

Jutustad siis pika jutu,
ütled: lapsed magama!
Ruttu tuttu, tuttu ruttu,
emake jääb valvama.

KIIRE SÕIT

Nõõ! Las käia! Ii-ha-ha!
Sõidu teeme pika
Tartusse ja Tallinna –
maanteed mööda ikka,

tuhat-nelja – üks, kaks, kolm!
Nii saab rutem sinna.
Taga pilvena käib tolmu –
nii on parem minna.

Riksi kaasas – auh ja iuh!
kräuksub ees ja taga.
Piits käib viuh! ja piits käib niuh!
Ei see hobu maga!

Mis on saada Tallinnast?
Ikka šokolaadi!
Tartust? Säält saab lisaks kast
saia, marmelaadi.

Sõitja on ju maiasmokk,
Riks ka pole tobu –
klipa-klapp! ja klipa-klapp!
Küll on väle hobu.

MÄNGUST VÄSINULE

Kogu päeva väljas mängis
aias liiva sees,
väsinud nüüd, soojas süngis
puhkaks väike mees.
Võtan sülle, laulan talle:
äiu-äiu-ää!
Uinu, uinu, tille-talle:
ema rinna najal hää.

AHA AI, AHA PAI

Aha ai, aha pai,
kust me laps need sukad sai?
Ema kudus päeva kaks,
sukk nüüd soe, pehme, paks –
aha ai, aha pai, nii see laps need
sukad sai!

Aha ai, aha pai,
kust me laps need kingad sai?
Kingsepp vasaraga lõi
kok, kok, kok ja koju tõi –
aha ai, aha pai, nii see laps need
kingad sai!

Tipa tapp, tipa tapp,
siia-sinna kipp ja kapp.
Käib me laps ja laulu lööb,
võid ja leiba pääle sööb –
aha ai, aha pai, sest nii lõbus
olek sai!

PIMESIKK

Hoia, Mikk,
Liisi on pimesikk!
Kelle ta kinni võtab,
see on uus pimesikk.
Mikk – hüüa!
Pimesikk – püüa!
Pst!

Hoia, Liis!
Nüüd oled sina siis
pimesikk, Mikk, ja püüad.
Pimesikk Mikk, jah, Mikk.
Liis – hüüa!
Pimesikk – püüa!
Pst!

Oh sa Ats,
oled üks särgimats!
Lased end kinni võtta.
Hurraa, Ats pimesikk!
Liis – hüüa!
Pimesikk – püüa!
Pst!

TIPA-TAPA HÄLLILAUL

Tudu, mu tipake,
tudu, mu tapake,
laande läks puhkele päike,
pesasse linnuke väike;
hälli ka tipake,
hälli mu tapake,
unele.

Uinu, mu tipake,
uinu, mu tapake,
laulis tuul magama päikse,
magama linnukse väikse!
Laulab ka emake,
uinu, mu tipake,
unele.

Tudu, mu tipake,
tudu, mu tapake,
hommikul tõuseb siis päike,
siristab linnuke väike,
tõuseb ka ülesse
tillu, mu tipake,
mängule.

PAIA-PAIA

Ema ütleb: siin on hää!
Paia siia paneb pää.
Kuuleb, ema laulab: maga!
Uni väljas akna taga;
uni hüüab, kostab: nu! –
Paia-paia tuleb ju!

ÜKS ROHUTIRTS LÄKS KÕNDIMA

OI, SUVI, ÕNNIS LASTE MAA!

All, aia taga, põlluraal
 on mängulugu hoos,
 sest sääl on soojal heina-aal
 koor imeline koos:
 srp, sirp! viri-vii!
 srp, sirp! piri-pii!
 Üt-üt-üt-üt!
 Tüt-tüt-tüt-tüt!
 Koor imeline koos.

Ja kiigub vili, kiigub lill,
 käib kaasa tuul ja luul;
 kõik tantsutaktis, lill ja pill,
 lõhn, sahin, luul ja tuul:
 srp, sirp! viri-vii!
 srp, sirp! piri-pii!
 Üt-üt-üt-üt!
 Tüt-tüt-tüt-tüt!
 Lõhn, sahin, tuul ja luul.

Kui tuleb hommik, nad on sääl
 kui õhtu, ikka veel.
 Ei väsi hääl, kui põllu pääl
 öö une pehmel teel:
 srp, sirp! viri-vii!
 srp, sirp! piri-pii!
 Ut-üt-üt-üt!
 Tüt-tüt-tüt-tüt!
 Öö une pehmel teel.

Oi, suvi, õnnis laste maa,
 ja mängulugu noor!
 Traraa, traraa! Hõissaasasaa!
 Maailma ilus koor!
 Srp, sirp! viri-vii!
 Srp, sirp! piri-pii!
 Üt-üt-üt-üt!
 Tüt-tüt-tüt-tüt!
 Maailma ilus koor.

VÄIKE ROHUTIRTS

Ma olen väike rohutirts.
Kui kuuled, kostab kustki – sirts!
siis mina, mina olen see,
su sõber, rohutirtsuke.

Kui jõuab õhtu, vaikib ilm,
ei tunne und veel minu silm,
siis laulan, mängin – sirts ja sirts!
sest nimigi jäi mulle tirts.

Kui noahaav sul sõrme sees,
siis ole hästi väle mees
ja tule, kinni püüa mind,
saad rohtu, terveks teeb see sind.

Ja kui sa kätte mind ei saa,
võid püüda otsast alata.
Ja naerdes hüüan – sirts ja sirts –
sest olen väike rohutirts.

VÄIKESE JÄNESE TARKUS

Tsiuk, tsiuk,
ja teisiti mitte üks piuk!
Mis loom see küll on:
kas jänes või konn?

Peh, peh!
Ei ole see jänes küll neh!
At-tsih! teine lõhn
ja muidu ka kõhn.

Kipst, kapst
ei hüppa ka, kui tõmbad rapst!
Ei ole see konn,
ega mingi muu vonn.

Aa, aa!
Nüüd hakkan ju aimama ka!
See eluk on tsiuk,
ehk kukepoeg piuk!

ÜKS LINNUKE ÜTLES

Üks linnuke ütles: Ti-tii! Ti-tii!
Ning teine, see kostis: Ni-nii! Ni-nii!
Üks ütles: Ti-tii! Teine kostis:
Ni-nii!
Ning tegid siis pulmad: Tri-lii!
Tri-lii!
Sest kevade jõudis ju tagasi!

SÄÄSESAKS

Üks ja kaks –
sääsesaks
lendas virr
pirr, pirr, pirr!

Kaks ja kolm –
nagu tolme
juba säääl
käe pääl.

Neli, viis –
mis sa siis
tahad, Juss,
pirripuss.

Viis ja kuus –
mis sul suus?
Ai, ai, ai!
Ole pai!

Seitse ja
kaheksa –
võta malk,
see on palk.

Üheksa
kümnega –
kukkus –
pots!
Nii on ots!

ÜKS ROHUTIRTS LÄKS KÕNDIMA...

Üks rohutirts läks kõndima;
ei saanud aga kõndida:
kaks jalga liiga pikad tal
ja teised lühikesed all.

Ta mõtles minna lendama;
ei saanud aga lennata:
kõht liiga lehepudi täis,
ta hüppe järel jälle käis.

Siis puhkas rohulible pääl
ja tukkus natukene sääl;
siis ärgates ta jälle sõi:
ei lehepudi jätta või!

Tsirp, tsirp! Oo, pudi on nii hää!
Ei midagi sest järgi jää!
Tsirp, tsirp! Tsirp, tsirp! Nii-nii!
Nii-nii!
ja laulis ikka edasi!

METSMESILASTE PIDU

Mmumm-mmumm-mmumm-
 mmumm... vvõi-vvõi-vvõi-vvõi...
 Metsmesilind nii laulu lõi:
 metsmesilind on mängumees,
 tal passiviiul noka sees –
 mmumm-mmumm-mmumm-
 mmumm... vvõi-vvõi-vvõi...
 Hääl mahe: külma kastet jõi.

Mmumm-mmumm-mmumm-
 mmumm... vvõi-vvõi-vvõi-vvõi...
 Tants kohe teised platsi tõi:
 end pöörsid nii, end pöörsid naa
 siis ringi teineteisega –
 mmumm-mmumm-mmumm-
 mmumm... vvõi-vvõi-vvõi-vvõi...
 ei lõbusamat olla või.

Mmumm-mmumm-mmumm-
 mmumm... vvõi-vvõi-vvõi-vvõi...
 Kuusk viimaks takti kaasa lõi,
 kuid seen see mõtles: küll, ehk saab,
 nii kaabu mul veel viltu aab –
 mmumm-mmumm-mmumm-
 mmumm... vvõi-vvõi-vvõi-vvõi...
 Metsmesilind mett palju sõi.

PUDER

Hiiretips läks putru keetma
 Tipa-tapa tibule;
 Köitis saba põlleks ette,
 Pani paja tulele.

Võttis kulbiks käpaküüne,
 hakkas putru katsuma;
 sabaots läks seni lahti,
 kukkus putru segama.

Katsus keel ja segas saba,
 küll on puder täna hää!
 Tipa-tapa kõht on tühi:
 järgi midagi ei jää!

LAPS JA MARDIK

LAPS:
 Kaks sarve ees ja seljas rüüd,
 oh kulla kukrik, kuhu nüüd?

MARDIK:
 Mul silmanägemine nõrk,
 kui vastutulija on kõrk,
 me kokku võime põrgata, –
 seepärast sarvi kannan ma.

LAPS:
 Oh, luba, kulla kukrik, mull',
 et ronin kukile ma sull';
 säält juhin sind, et rutata
 võid sinna, kuhu tahad sa.

MARDIK:
 Ei, ei! Ma tänan! Oled mull'
 sa liiga raske, musutrull!

JUBA KASEL KULDSED LEHED

SÜGISEL

Juba kasel kuldsed lehed,
kõrrekünnil väljas mehed,
masin undab vara, hilja,
kõikjal peksetud ju vilja.

Kuskil kõrgel läevad kured –
talus sügisesed mured.
Lapsed vara rutand kooli,
ei nad karjast enam hooli.

Siin on vankril rasked kotid,
aidalävel moosipotid,
kasuk katmata ju väljas,
põrsad ruigavad kui näljas.

Sääl käib suitsujuga üles,
kirjutab nii õhusüles
tähti, sõnu – ei saa aru,
tibab vihma ülearu.

Külm on, hõisata ei taha, –
märg on, kõndida ei taha, –
ainult rukis roheline,
hele, rõõmumeeleline.

Ainult soojas toas kära,
mudilaste silmis sära:
sügis andis palju süüa,
kepsukuuti pääle lüüa.

VARBLASTE PIDU

Peremees läks põllule,
perenaine aita,
poisid, ruttu pidule,
terad pole laita,
kui neid saada otsata,
ega vaja otsida!
Hilp! Silp!

Värvupoisid väledad,
ei nad kaua oota;
värvutütud nobedad,
hädad on neilgi loota;
sest siis rehe esine
kohe armas, kodune.
Hilp! Silp!

Vahiks kubu otsas Hilp,
täis tal juba pugu;
kaasaks väike Sibli Silp,
päris julge lugu!
Vahid juttu puhuvad,
teistel pugud paisuvad!
Hilp! Silp!

Kes säält hiilib salaja
piduliste poole?
See on küüntekandija,
Kassi-isand, kole!
Sääil on otsas pidujutt,
Kõigil päris kibe rutt.
Hilp! Silp!

Värvupere peenike,
Ta ei kurda kaua,
Pea nisupõllule
Katab uue laua.
Siis jälle kodune
Väli sirgusalgale!
Hilp! Silp!

TUUL KÄIB TÜHJAL RANNAL RINGI

Tuul käib tühjal rannal ringi,
nutab tasa, otsib kingi,
tahab laane taha minna –
suvi maeti eile sinna...
Kukku! Kus on kullerkupud!
Hõissa! Kus on õnnenupud!
Tuul käib tühjal rannal ringi,
nutab tasa, otsib kingi,
tahab laane taha minna –
suvi, miks ta maeti sinna? –
Rannal rajud rasked käinud,
külmu on läbi küla läinud,
aasal härm ja helin ringi –
tuul käib üksi, otsib kingi,
nutab tasa, tahab minna –
kingad kuldsed viivad sinna.

SÜGISEL

Üle maa ja metsa kaebab
tuule kõlin tasane;
süda kuulab, kurvalt küsib:
kuhu kadus päikene?

Kõrgel, kõrgel kurehääled,
vihmapilved rändavad,
koltund lehed õhtu kaisus
jumalaga laulavad.

Üle maa ja metsa kaebab
kõlin nagu otsija:
päike, päike, kuhu läksid,
jätsid kõiki leinama?

KUS MU VÄIKE LINNUKENE...

Kus mu väike linnukene,
kodumetsa meeleke?
Lehekesed pudenevad,
juba sõuab sügise!

Ajan karja ära koju,
lähen metsa otsima –
kadunud mu linnukene,
jätnud kõiki leinama.

Nüüd, mu väike laulukene,
kõla kurvalt kaugele –
võta muinasjutu tiivad,
tõuse pilvi ülesse –

tõuse, lenda lõunamaale
üle mitme mere, maa,
too mu linnukene jälle
kodumetsa hõiskama.

HIRESÕIT

Piiks, piiks, piiks, põldhiireke,
hiireke, kiireke,
tahab üle välja minna,
vaatab, lumi asund sinna,
lumi pehme, lumi paks,
nutab väike hiiresaks.

Nän-nän-nän-nänuke,
nänuke, jänuke,
kuuleb, mõistab, ütleb: „Tipa,
pärast kohe välja lippa,
ma su ratsu, ratsuke,
roni ruttu kukile!“

Piiks, piiks, piiks, põldhiireke,
hiireke, kiireke,
sõidab, hõissa, tuhat-nelja,
lumi lendab üle selja,
lumi pehme, lumi paks –
naerab väike hiiresaks.

KUS ON PÕRNIK?

Soe tuba põrnikal,
sest ta elab mulla all.
Siis, kui talv ja lumi väljas,
linnukesed päris näljas,
põrnik nosib mullas juuri,
vahel väikseid, vahel suuri,
sügab siit ja sügab säält,
tõstab põrisevat häält,
katsub laulda, kuid ei saa,
heidab ära magama.
Magab, mõtleb: tuleb suvi,
kaob külm ja valge lumi,
eks siis lennata ma saa
üle metsa, üle maa
põriseva lauluga.

VÄLJAS TALV JA TORE JÄÄ

VÄLJAS

Oi, oi, oi, küll nüüd on ilm,
lund on täis kõik suu ja silm:
tuul läks tuisku tegema,
lumehange rajama.

Tegi päeva, tegi kaks.
Hang sai kõrge, tihe, paks.
Tõi siis sula, ütles: ja,
nüüd võib minna magama.

Läski. Nüüd on räästas tilk.
Hange otsas hilk ja kilk.
Kelk käib alla kelguga –
vahel tühjalt, koormaga.

Hoia, poiss, siit lendab kuul,
vihiseb kui oleks tuul,
keda tabab, ütleb ai!
Muidu - igäüks on pai.

TIKK, TAKK!

Tikk, takk! hüüab kell.
Jussil aega vähe.
K ja e ja siis veel l,
ei see pähe lähe.

Tikk, takk, kelgule!
Sääl on asjal hoogu!
K on kerge, kerge e,
l lööb lumes loogu.

Tikk, takk! Hüüab kell.
Jussil aega vähe;
K ja e ja siis veel l –
Enne küll ei lähe.

SULA

Tuul laulis väljas kogu öö,
kui oleks laul ta ainus töö.
Kuid hommikul küll oli see
nii armas iga lapsele,
sest väljas oli sula suur, –
häd aega, kitsas toapuur!

Ja mida lahutanud tuisk,
siin jälle ühendasid uisk,
ja kilk, ja kelk, ja lumepall –
oi, talve sinitaeva all
kuis ehitada memme hää,
kel kastrulist või otsas pää!

Siis pühki hää ja hüüda: lind,
ei unustanud ole sind:
siin teri natukene sull',
kuid räästaservalt purik mull'.
Oi, talvevalgel, pehmel maal
hää olla ikka sula aal.

Ja kui siis jälle üle öö
ehk otsas oli sulal töö
ja kõndis jälle kõle tuul
ja otsas talveilma luul,
siis välja lootes vaatas silm –
sest siiski muutuda võis ilm.

KAKS JÄNEST

Kaks jänest kord närisid õunapuu koort.
Kes rikub nii ilusat õunapuud noort!

Ah, talv on nii külm ja lund lõpmata palju,
kes jänese vastu võib olla nii valju!

Kaks jänest nii edasi närisid koort:
ei leia ju igakord õunapuud noort.

Ja kui neil siis oli just kõhuke täis ju,
sää! – pauhti – äkitselt püssipauk käis ju!

„Kas oled ju surnud?“ – „Ei aru saa veel!“
Ju jäneseid kadunud lumisel teel. –

Kaks jänest ei täna söö õunapuu koort,
nad otsivad täna veel haavapuud noort.

VASTLASÕIDULAUL

Aisa küljes hõbekell
ütleb ikka: till!
Mis suur rõõm on täna sel –
ikka: till, till, till!

Sadas lund, nüüd valge maa –
tuli päikegi
pilve tagant vaatama –
kiidab: nii, nii, nii!

Kelk on kerge, libe jää –
sellepärast – till!
sõita ütle mata hää –
hõissa! till, lill lill!

Päike, ava taevatelk
siidisinine,
võta välja kuldne kelk,
istu kelgule –

sõida meie seltsi sa
alla – ütle: till! –
Sadas lund, nüüd valge maa –
hõissa! till, lill, lill!

UISUTAJAD

Väljas talv ja tore jää,
uisutada ülihää!
Rataskaari: enne nii,
ja siis jälle teisiti!

Uih! ja aih! küll see on mõnu
kirjelduseks pole sõnu.
Ainult üks veel: ära kuku,
muidu lõbu mokas, Juku!

HÄLLILAUL

Pai, pai, mu pojuke,
käbi väike kätikikeses,
hällis võrsuja võsuke!
Laulan sulle kiiga-kaaga,
kiiga-kaaga kussutades,
et sa ei võrsuks võõra'alle,
ega kasvaks kadakalle,
saaks ei saagiks saksadelle,
et sa kasvaksid kodule,
hella Eestile võsuksid,
kodumaale kangeks meheks,
pai, pai, mu pojuke,
hällis võrsuja võsuke.